

alle Omstændigheder ligge udenfor, hvad der var Hensigten, dengang Bevillingen blev givet, idetmindste forsaavidt man kan se det af den Motivering, hvormed Bevillingen forlangtes. Det staar nemlig i en af disse Instruxer, nemlig i den første af 16de April 1880, at Chefen for Kanonbaaden ogsaa skal have sin Opmærksomhed henvendt paa alle de Forhold ved Fiskeriet, som kunne antages at kunne være af Betydning for sammes Udvikling paa bedste Maade. Det kunde ved første Tieskast synes ret plaufibelt, at Kanonbaadens Chef, naar han alligevel seiler, skal have sit Die henvendt paa de forskjellige Forhold, som kunde være af Betydning for Fiskeriets Udvikling paa bedste Maade, men jeg tror dog, at man ved nærmere Betragtning vil finde, at man ikke kan vente stort opnaaet paa den Maade. En Søofficer er jo Krigsmand, hans hele Udvikling og Udbannelse gaar ud paa at lære ham Søkrigskunsten og Alt, hvad dertil hører: at styde med Kanoner, at nabigere og meget Mere. Men Fiskeriet ligger jo ganske udenfor Krigskunsten, saa jeg tror ikke, man er berettiget til at vente, at en Søofficer skal have noget Kjendskab til Fiskeri, og at han altsaa skal kunne sige Noget derom, som kunde have nogen særdeles Betydning. Derfor som man ser hen til, hvorledes det er gaaet, vil man ogsaa finde, at det synes at kræfte sig. Thi ser man de Rapporter igjennem, som hidtil ere blevne offentliggjorte — det var Finantsudvalget 1880—81, som foranledigede disse Rapporter offentliggjorte og de findes i Tidenden for 1880—81, Tillæg B. efter Sp. 1778 under særlige Tillegspagina — vil man finde, at Chefen, om jeg tør bruge et Udtryk, hentet fra Spen, er seilet i Fiskerikommissionens Røsvand. Han fortæller, at Fiskerikommissionens Betænkning er ganske fortrinlig, og at det er stor Skade, at vi ikke allerede 1875 vedtog Regjeringens Fiskerilovforslag og Andet i samme Smag. Jeg tror ikke, at det har saamegen Værdi, at dette bliver sagt, at man derfor behøver at udruste en Kanonbaad og give 10,500 Kr. derfor aarlig. Men man gav ogsaa Chefen endnu et andet Hverv. Man gav ham det Hverv, som fremgaar af Instruxen af 16de April 1880, at konferere med vedkommende Netsbetjente paa de Steder, hvor han maatte antræffe vore egne Fiskere i Krænkelse af de for vort Fiskeri gjældende Lovbestemmelser. Jeg skal ganske se bort fra, hvorvidt det i og for sig er hensigtsmæssigt, formaalstjenligt, passende eller hvad man vil kalde det, saaledes at gjøre Chefen for en Kanonbaad til en Slags Politiasistent for

de Lokale Netsbetjente; men, bortset deraf, maa jeg sige, at jeg ikke veed, hvad det skulde være for nogle for Fiskeriet gjældende Lovbestemmelser, Chefen skulde paafe, at Fiskerne ikke krænkede, thi af saadanne Lovbestemmelser have vi egentlig slet ingen. Skulde man nævne nogen, skulde det da være Bestemmelsen i 5—10—45, der, som Fiskerikommissionen meddeler, albrig nogenstunde har været i Observants, siden den blev givet, den Bestemmelse, at den samme Mastestørrelse, som foreskrives for Limfjorden, ogsaa skal gjælde for den øvrige Del af Landet; men det er bekendt, at der til Manges store Overraskelse og ogsaa til Regjeringens store Overraskelse den 29de April 1880 faldt en Højesteretsdom, som lagde, at 5—10—45 endnu stod ved Magt, en Højesteretsdom, der kom saa ubenet, at Regjeringen fandt sig foranlediget til ved et Cirkulære af 4de Juli 1880 at bemyndige Anklagemagten til dog ikke at rejse Sag paa dette Omraade. Det skulde altsaa være den eneste Bestemmelse; jeg kjender ingen andre Lovbestemmelser, som der kunde være Tale om, at Chefen for Kanonbaaden skulde kunne paafe, at Fiskerne ikke overtraadte, end den, at Mastestørrelsen skal indrettes efter de Bestemmelser, der gjælde for Limfjorden; men jeg tror ikke, at det er nødvendigt til dette Viemed at udruste en Kanonbaad, thi det kunne de Lokale Politimestre uden saadan Assistance saa overmaade godt, idetmindste efter min Formening, komme til Kundskab om. Sagen er jo den, at ethvert Vaad skal ikke saa sjældent op for at tørres, og saa kan jo Politimesteren have god Leilighed til at se, hvorledes dets Mast er og til at maale dem. Der blev endnu senere — det var i Rapporten af 7de Mai 1880 — givet Chefen for Kanonbaaden det Hverv at paafe mulige Overtrædelser af Loven af 9de Marts 1872, men Chefen svarede dertil, at de fleste Dribvaadsfiskere havde efterhaanden faaet deres Garn indrettede med den for Limfjorden foreskrevne Mastestørrelse, og han tilføjer i en af sine Rapporter — jeg vil gjerne give hans Ord ganske nøiagtig — med Hensyn til Loven af 9de Marts 1872, at Mytten af denne Lov havde vist sig at være lig Null. Dette tror jeg, han har ganske Ret i, thi Loven forbød kun Trawl, og Drugen deraf forbyder sig selv i vore Farvande, de kunne, som Fiskerikommissionen har bemærket i sin Betænkning, kun benyttes til Sævs, hvor man har Plads.

Formanden (Rabbe): Jeg anmoder ærede Medlemmer om ikke at forstyrre Forhandlingerne ved deres Samtaler. Maafe kunde jeg ved samme Leilighed henstille til